

Bil je čisto navaden ponedeljek. Not.

Po mesecih tavanja med/v/po raznih ulicah in kafičih smo se zopet našle doma - v svoji četrti. Pol ure smo sedele v temi, potem kadile v poltemi, poslušale, pardon, gledale predavanje, bilo je kar nekaj objemov, padla sta vsaj dva trača in nekaj več zapeljivih pogledov. In čisto nič navadnega ni v tem.

Foto: Jasna Klančičar

“To ni noise.”

Nataša Velikonja

»To je struktura. To ni noise. To so vsakdanji zvoki, njihova lepota in grozota, kondenz iz vsakdanjega življenja, ki se ga sploh ne zavedamo«, mi je ob nastajanju »Preslišanih fragmentov zvoka« pripovedovala Nina Dragičević. »Obdajajo nas zvoki, ker pa nismo kultivirani v poslušanju, gre do mimo nas, a ob tem gre do mimo nas tudi tisti, ki jih ne bi smeli preslišati«, je nadaljevala in sestavila glasbeno kompozicijo, kjer se prekrivajo violinska glasba, besede Gertrude Stein in mehko mestnega prometa, varno, prijetno zvočno okolje, a takoj nato njegov zlom, distorzije in motnje, človeško žretje, težko dihanje in cviljenje, loputanje vrat, brušenje noža in preglasno govorjenje, celovit, neznosen trušč. In ko znova slišimo besede, tokrat Audre Lorde, se nad njimi znova ponovijo vse prekinitve in vse preglasitve, tudi loputanje vrat, ki – naenkrat dojamemo – predstavlja prehod v začasni, varljivi mir, v iluzijo miru in varnosti, skratka, zgolj v nov krog brutalne ne-

skončnosti zvočnega nasilja. Kajti, pravi Nina, »pri zvoku ni kulture ustavljanja tako kot pri gestah ali besedah, če so nesprejemljive. Pri zvoku ni načina, kako koga korigiraš. Hočeš pobegniti, a ne moreš. Ta sinusoida je v svojem ponavljanju neskončna«.

Nino Dragičević poznamo kot drum&bass didžejsko ekipe Female's'cream. Poznamo jo kot urednico Lezbnika. Vse bolj jo spoznavamo tudi kot ustvarjalko podob: stensil na naslovnici knjige »Zami« Audre Lorde je njeno delo, prav tako ilustracija, ki obeležuje letošnjo Lezbično četrt. Zdaj jo spoznavamo še kot ustvarjalko avtorske glasbe. Na njenem včerajšnjem koncertu smo dobili drugo priložnost, da znova slišimo našo vsakdanjost – da prisluhnemo temu, kaj pravzaprav slišimo. Zvokov, njihove lepote in grozote, miru in nelagodja, ki ju prinašajo, ne bo nikoli zmanjkalo. In Nina jih je šele začela skladati.

Ujemi, če moreš

Tatjana Greif

S prihodom decembra se pričinja že druga Lezbična četrt, festival umetnosti in kulture »lezbične četrtne skupnosti« - ljubljanske in širše. Del otvoritvenega dogajanja je bil tudi prispevek Urške Sterle z naslovom »Geografije lezbične prisotnosti«.

Po krajšem uvodnem napovedniku avtorice Urške Sterle, tukajšnji javnosti poznane kot pisateljice, performerke, aktivistke in, kakopak, tajnice lezbične mafije, je sledil kratek video film o geografijah naše prisotnosti. Posnet v črno-beli tehniki se film odvija skozi spontano izmenjavo kadrov in posnetkov iz zgodovine delovanja lezbične skupnosti in gibanja na eni, ter prizori iz aktualne, tako rekoč »v tem trenutku« ujete sedanjosti. Utrinki iz preteklosti se izmenjavajo z utrinki današnjosti in odstirajo fragmentirano, necelo, razcepljeno, večplastno in večglasno stratigrafijo samorasle skupnosti, ki ni udomačena, stacionirana in naseljena, pač pa nomadska, dinamična in fluidna. V konstantnem prehajanju, spreminjanju in preobrazbi lastnega obstoja, spolov, seksualnosti, identitet, erotik, pojavnosti. Pred nami se zvrstijo obrazi, podobe, prostori, ulice, citati, ki nostalgичno obujajo minulo, a ne tudi izgubljeno, niti pozabljeno. Filmsko se odvrti tudi današnji čas, s prav tako atonalno, neharmonično, multiplo in v koščke razcepljeno prisotnost, ki je vselej tu, čeprav ne sodi nikamor. Neumešččnost, izmuzljivost definicijam družbene pravšnjosti, mimobežnost v konstantnem izogibanju ukalupljenim eksistencam in rigidnim prepovedim so tiste dimenzije, ki zaznamujejo neko nomadsko skupnost in ki ji dajejo moč obstajanja in regeneracije. Avtorica je film označila kot »razglednico«, ki jo festivalska ekipa

pošilja lezbični skupnosti; skupnosti, ki je v nenehnem gibanju, a vselej tu. »Zaciklana« družbena stvarnost ne odstopa od svojih arhaičnih frustracij, a skupnost ne bo nikoli odnehala. Tukaj je, zdaj kot prej, prej kot zdaj, vselej bo. Zato se nadajamo, da bodo »razglednice« še dalje romale na naše začasne naslove.

Foto: Jasna Klančičar

Jutri v četrtni skupnosti

ob 20.00: Okrogla miza: Alternativni ritmi
ob 21.30: Impro gledališča: V peto gre rado

Oblikovanje in urednikovanje:

Nina Dragičević

Še fotk!

Da se vam prikažejo, vklopite mobilno aplikacijo Layar in poskenirajte to stran Lezbnika. Če aplikacije nimate, jo zloadajte v Google Play ali iTunes šopu.